

uden at Approbation paa Afskillelsen er erhvervet, hvilket oftere har været Tilfældet, især naar Parcelen af en eller anden Aarsag ved den nye Matriculering har erholdt et særskilt Nummer og særskilt Hartkorn.

Det følger af denne Paragraphs Bestemmelser, at de nysanførte Regler i Forordningen 25de Juni 1810 § 12 og Placat 21de April 1848 § 1 skulle blive i Kraft.

ad §§ 26—28.

Med Overholdelsen af Udstykningslovgivningen har der hidtil ikke været ført nogen speciel Control; derimod skulle Sognepræsterne ifølge Forordningen 6te Juni 1769 og Circulairer af 6te November 1792 samt 12te Martis 1803, aarligen indsende Attester om, hvorvidt Bøndergaardene ere blevne nedlagte eller henliggende m. v., til Amtmanden, som, naar nogen Forseelse fandtes begaaet, strax skulde lade Bedkommene tiltale, hvorhos det blev paalagt Amtmændene een Gang aarligen at indberette til Rentekammeret, hvad der i den Anledning var blevet foranstaltet, samt om de anlagte Sagers Udfald. Disse aarlige Indberetninger til Rentekammeret ere imidlertid efterhaanden bortfaldne.

Da det nu maa ansees nødvendigt, at en local Autoritet fører Tilsyn baade med Udstyknings- og navnlig Sammenlægningslovgivningens Overholdelse, men det kun er lidet hensigtsmæssigt, at et saadant Tilsyn beroer hos Sognepræsterne, har man formeent, at dette rettest overdrages Sogneforstanderskaberne; og man har derhos fundet det hensigtsmæssigt at paabyde de i § 28 omhandlede Indberetninger, for at Ministeriet kan sættes istand til ogsaa at føre et Tilsyn i saa Henseende.

ad § 29.

Straffen for at nedlægge Bøndergaardene ved Forordningen 6te Juni 1769 § 5 bestemt til 30 Rbd. pr. Tønde Hartkorn aarlig, indtil Gaarden bliver fuldstændig forsynet med Bygninger, Besætning og Beboere. Imidlertid synes Domstolene ifkun at ville finde denne Forordning anvendelig paa de til et samlet Gods hørende Fæstegaarde, og i saa Fald have

Straffebestemmelse, forsaavidt Straffen for Undladelse af Bortfæstning, som ifølge Forordningen 9de Februar 1820 § 2 er fastsat til 20 Rbd. pr. Tønde Hartkorn for hvert Aar, Gaarden har henstaaet fæsteledig, ikke i visse Tilfælde maatte kunne bringes i Anvendelse. Bestemmelsen i Forordningen 3die December 1819 § 17, hvorefter den, som har kjøbt en Parcel med Forpligtelse til at bebygge samme og ikke inden den foreskrevne Tid af 2 Aar har forsynet den med Bygninger, skal bøde 50 Rbd. een Gang for alle og desuden maanedlig 2 til 10 Rbd., indtil Lodden bevisligen er bleven bebygget, vil ogsaa kunne anvendes med Hensyn til Hovedparceller, hvorved dog kan bemærkes, at saavel Rentekammeret som Indenrigsministeriet, i Henhold til Forordningen 9de Februar 1820 § 1 cfr. Placat 7de Juni 1806, altid have betinget, at Hovedparceller skulle bebygges inden 1 Aar.

Efter dette Lovudkasts Bestemmelser vil der ikke kunne være Tale om Straf for Nedlæggelser; derimod har man meent, at ulovlig Sammenlæggelse burde straffes med en følelig Mulct, som er ansat til 50 Rbd. pr. Tønde Hartkorn aarlig. Saaferm Forseelsen alene bestaaer deri, at Jorder, paa hvis Forening under eet Brug der iøvrigt ikke vil kunne nægtes Approbation, ere sammenlagte, forinden Ministeriets Approbation er erhvervet, har man meent, at Mulcten ifkun skulde fastsættes til 10 Rbd. pr. Tønde Hartkorn aarlig.

Straffen efter Forordningen af 3die December 1819 § 17 vil derimod aldeles kunne bortfalde, da den der omhandlede Bebyggelse af Parceller ifølge de paatænkte Bestemmelser for Fremtiden ikke vil blive betinget ved Udstyknings-Approbationer, og iøvrigt ansees Straffebestemmelser med Hensyn til Overtrædelser af Udstykningslovgivningen for unødvendige, da Forbudet saavel mod Parcelstjovers og andre Adkomstdocumenters Thinglæsning som mod Hartkornets Afskillelse i Amtstuenes Bøger, forinden det i §§ 24 og 25 foreskrevne er iagttaget, i Forbindelse med Bestemmelsen om, at et attesteret Kort skal medfølge Skjødet eller Adkomstdocumentet, maa antages at tilveiebringe den fornødne Garanti i saa Henseende.